některou zákonnou náležitost pro samostatné provozování živnosti. Zakročení podle tohoto zákonného ustanovení je tedy vázáno na předpoklad, že dotyčný živnostník v době opovědi živnosti (udělení koncese) neměl a v době zakročení nemá nějakou zákonnou náležitost pro samostatné provozování živnosti a že tento nedostatek nebyl v době vydání živn. listu (koncesního dekretu) úřadu znám, po případě není z dotyčného spisu zřejmý.

St-l namítal již ve svém odvolání z výměru prvé stolice a namítá také ve stížnosti, že v daném případě nebylo tu předpokladu pro odnětí jeho živn. oprávnění podle § 57 živn. ř. a poukazuje na nál. býv. ss Budw. A-2845/1904. V něm byl projeven názor, že podle § 57 nemůže úřad, který vydal živn. list neb udělil koncesi, zjednati sám zákonný stav, jde-li o živn. podnik provozovaný na základě živn. listu nebo koncese, které byly vydány následkem nevědomosti úřadu o skutkových okolnostech vylučujících samostatný živn. podnik. Názor ten hájí i stížnost, jejíž hledisko shledal nss správným.

V daném případě opověděl st-l živn. výrobu cementového zboží, terrazza a umělého kamene jako živnost svobodnou dne 13. července 1927. Než zákonem č. 49/27, který nabyl podle svého § 3 účinnosti dnem vyhlášení, t. j. dnem 4. května 1927, byla živnost výroby cementového zboží prohlášena za živnost řemeslnou. St-l nepředložil při opovědi živnosti výroby cementového zboží průkaz způsobilosti, předepsaný v § 14 živn. ř., ani neprokázal, že je podle § 2 zák. č. 49/27 od průkazu způsobilosti osvobozen. Přes to vzal živn. úřad prvé stolice tuto opověď živnosti na vědomí a vydal st-li živn. list na opověděnou živnost jako na živnost svobodnou. Učinil-li tak, ač st-l nepodal předepsaného průkazu způsobilosti, resp. neprokázal, že je od průkazu způsobilosti osvobozen, pak nevyšel nedostatek zákonné náležitosti pro samostatné provozování živnosti výroby cementového zboží dodatečně na jevo, nýbrž byl úřadu znám při rozhodování o opovědi živnosti a on přes to živn. list vydal. Nevyšel-li nedostatek této zákonné náležitosti teprve dodatečně na jevo, pak chyběl předpoklad pro zakročení podle § 57 živn. ř.

Praví-li se v nař. rozhodnutí, že okr. úřad teprve »dodatečně shledal, že st-li nedostává se náležitosti uvedeného zákona« (scil. zák. č. 49/27), nedává tato okolnost živn. úřadu, který vzal opověď živnosti na vědomí a vydal živn. list, právo zakročiti podle 1. odst. § 57 živn. ř., neboť tu chybí zákonný předpoklad, totiž že teprve dodatečně vyšlo na jevo, že st-l neměl již od počátku zákonnou náležitost v § 14 cit. zák. požadovanou.

Když však žal. úřad nař. rozhodnutím takovéto nepřípustné zakročení potvrdil, porušil zákon.

Č. 10.688.

Jazykové právo. — Policie: * Na legitimacích pro pohraniční styk (čl. 72 odst. 3 jaz. nař.) musí býti užito pečeti vyhovující předpisu čl. 82 odst. 2 věty 2 jaz. nařízení.

(Nález ze dne 5. září 1933 č. 14.916.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8072/29, 8074/29, 10.145/32.

Věc: Obec J. proti zemskému úřadu v Praze o jazykové právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Když byly pozastaveny obcí J. vydané dva pohraniční průkazy, vyhotovené sice jak co do předtisku, tak i v části rukopisné podle předpisu v jazyku státním a v jazyku německém, avšak opatřené úředním razítkem pouze s německým textem, byla obec J. v postupu stolic správních posléze zem. úřadem v Praze nař. rozhodnutím uznána povinnou, aby užívala při vystavování průkazů pro pohraniční styk vždy úřední pečeti, obsahující slovní výplň stejných rozměrů a stejné úpravy v jazyku státním tak, jako v menšinovém (německém), ježto tato povinnost odpovídá ustanovení čl. 82 odst. 2 věty 2 vzhledem k čl. 72 odst. 3 vl. nař. ze 3. února 1926 č. 17 Sb., kteréžto články byly vydány v základě a v mezích zmocňovací doložky § 8 odst. 1 ústav. zák. jaz.

Proti tomu podána jest stížnost, o níž nss uvážil toto:

Žal. úřad svůj výrok opřel o čl. 82 odst. 2 větu 2. se zřetelem k čl. 72 odst. 3 jaz. nař. Jen ustanovení prvé jest na sporu a má toto znění: »Také v jiných obcích, jejichž jednací jazyk jest jiný než československý, musí býti užito pečeti, obsahující slovní výplň stejných rozměrů a stejné úpravy v jazyku státním, jde-li o listiny, spisy nebo vyhlášky, které vydává obec v jazyku státním, anebo v jazyku státním a menšinovém«. Ustanovení druhé (čl. 72 odst. 3 jaz. nař.) předpisuje: »Legitimace pro pohraniční styk buďtež vždy vydány také s textem v jazyku státním na prvním místě, i když jazyk čsl. není jednacím jazykem obce«. Že stěžující si obec má řečené legitimace vydávati s takto upraveným textem, není vůbec na sporu a také listiny, jež daly podnět k řečenému výroku, byly vyhotoveny na prvním místě v jazyku státním a dále v jazyku německém, a to jak v předtisku, tak i v části rukopisně vyplněné.

Poukazujíc k tomu, že jaz. zák. neobsahuje předpisu o jazykové úpravě obecní pečeti, zahrnuje stížnost tuto úpravu do práva obce stanoviti si jednací jazyk a dovolává se sebeurčovacího práva obce, jež podle stížnosti je založeno v § 28 ob. zříz. a uznáváno i ve zprávě úst. výboru k § 3 jaz. zák., jakož i v judikatuře ss-u a nss-u. Z citace § 3 v § 8 odst. 1 jaz. zák. stížnost v této souvislosti dovozuje jako jedině možný smysl, že vláda, upravujíc podle § 8 odst. 1 jaz. zák. užívání jazyků pro úřady samosprávné, nesmí vybočiti z mezí vytčených v § 3 téhož zák. Zabývajíc se pak duchem jaz. zák. a zásadou preponderance státního jazyka z jaz. zák. odvozenou, dospívá stížnost k závěru, že cit. předpis čl. 82 odst. 2 věty 2 jaz. nař. nedá se odůvodniti mimo zásadou preponderance státního jazyka žádným dalším důvodem z jaz. zák. odvozeným, to že však již podle judikatury nss-u k odůvodnění platnosti cit. ustanovení jaz. nař. nestačí.

Než stížnosti nelze přisvědčiti.

V nál. Boh. A 8070/29 dovodil nss, že jazyková úprava obecní pečeti spadá do rámce užívání jazyků úřadů samosprávných a že proto vztahuje se na ni také zmocnění § 8 odst. 1 jaz. zák. Pokud jde dále o věcný obsah úpravy té, dovodil nál. Boh. A 8072/29 o domovských listech, že tyto jsou nejen veřejným osvědčením listinným o obecní příslušnosti svého majitele, nýbrž i nepřímo vyjadřují také příslušnost jeho k čsl. státu a konečně, že jsou do jisté míry listinami legitimačními. Vzhledem

k tomuto významu domovského listu, který nezůstává omezen toliko na území obce, která jej vydala, nelze podle téhož nál. předem určiti, že list ten dostane se do rukou toliko úřadům, které jsou oprávněny a povinny přijímati podání v dotyčném jazyku minoritním. Proto jakož i v úvaze, že jaz. zák. ukládá vládě vydati předpisy k usnadnění styku stran neznalých jazyka, v němž se při tom kterém soudě atd. úřaduje, a k ochraně stran před právními škodami z takové neznalosti jazykové (§ 8 odst. 2 jaz. zák.), hoví — uzavírá cit. nález dále — duchu jaz. zák. ustanovení jaz. nař., že domovské listy jest vždy vydávati i v jazyku čsl. V nál. Boh. A 8074/28 dovodil dále nss pro domovské listy, že předpis čl. 82 odst. 2 věty 2 o jazykové úpravě obecní pečeti není nezákonný.

Na těchto právních názorech trvá nss i v tomto případě.

To, co shora uvedeno o domovských listech, platí tím spíše o legitimacích pro pohraniční styk, které svou zevní formou, určením i účelem, jak již sám jejich název naznačuje, jsou průkazem osob, jimž se vydávají, a tedy legitimačním papírem, jehož platnost a účinnost není — jak patrno již z toho, že jest řízen na pohraniční úřady domácí i cizí — omezena jen na území obce, v níž jest vystaven.

Při této právní povaze legitimace pro pohraniční styk a její jazykové úpravě nelze pak ani shledati, že by předpis čl. 82 odst. 2 věty 2 jaz. nař., pokud ukládá všem obcím s jednacím jazykem jiným než čsl., aby na řečené legitimace, vydávané v jazyku státním a menšinovém užívaly pečeti, obsahující slovní výplň stejných rozměrů a stejné úpravy v jazyku státním, neodpovídal duchu jaz. zák. a že by tudíž byl neplatný.

Na tomto stanovisku nemohou změniti nic ani další námitky stížnosti, neboť jejich bezdůvodnost uznal nss opětně. Tak posléze v nál. Boh. A 10.145/32 vyvrátil námitku, založenou na § 28 ob. zř., zprávě ústavně-právního výboru k § 3 jaz. zák. a judikatuře nss-u, dále námitku budovanou na významu citace § 3 v § 8 odst. 1 jaz. zák. Také na těchto právních názorech trvá nss i v tomto případě. Že cit. předpis čl. 82 odst. 2 věty 2 jaz. nař. jest odůvodněn nejen zásadou preponderance státního jazyka, bylo shora již dolíčeno.

Č. 10.689.

Školství. — Živnostenské právo (Slovensko): Podle kterých předpisů jest posuzovati zřízení »školy pro výcvik řídičů motorových vozidel«?

(Nález ze dne 6. září 1933 č. 11.865.)

Věc: Eugen M. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o zákaz užívání názvu »školy pre výcvik riadičov motorových vozidiel.«

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský notářský úřad v Bratislavě výměrem z 2. prosince 1930 zakázal st-li označení »školy pro výcvik řidičů motorových vozidel« z důvodu, že oprávnění používati tohoto označení mohlo by spočívati jedině na rozhodnutí min. škol., kterým však souhlas k tomu udělen nebyl.